

сяще въ единъ кръгъ отъ идеи, въ който разумътъ му неможеше нито да му послужи, нито да го води.

И съ сичко туй, той виждаше че не трѣбаше да иска изъясненія отъ Аиша. Той бѣ длѣженъ да я слушж и да ѝ помага, нѣщо потрудно отъ първото, защото не предлѣжеше вече да разумѣе или да налучи, но да подѣйствова и самъ да го извърши.

Но какъ да влѣзе въ палата? какъ да стане приетъ? какъ да стигне до царицата? Сичко туй бѣ невъзможно за него, който друго познаница и роднина немаше при Двора, освѣнъ герцога д'Уседа, но помощта на когото той немаше охота да поиска.

И ако случайно бы са намѣрилъ въ мѣстото, отдѣто бы минжла царицата, какъ бы посмѣилъ посрѣдъ придворнытъ и тѣлопазителитъ ѝ, да предаде писмото на Нейно Величество!

Доде му на умъ да вложи писмото въ книга и да го подаде въ видъ на прошеніе, и като са доближи до нея — и ако быхж го даже стѣпкали коньетъ или смазали колелата на царската колесница, — да го хвърли презъ вратцата; но споредъ обичайныя етикетъ, туй прошеніе може бы не бы са прочело найпърво отъ царицата . . . Тя не може да ги чете сичкытъ. Ще го дадѣхж на нѣкоя отъ придворнытъ госпожы, и ще го прочетѣше тя, когато Аиша иска да са предаде тайно на рѣцѣтъ на царицата.

Пикильо мысляше, и не измыляше нищо, и тѣй почти са минж първытъ день.

Съ погледъ прикованъ на часовника, той гледаше часоветъ като са изминувахж бърже, и между туй писмото са намѣрваше въ рѣцѣтъ му; берберьтъ и племенницата му имахж само два дни еще да живѣжтъ.

Въ недоумѣніето си, той излѣзе изъ кѣщи, отиде да са расходи около палатытъ, дѣто, пребываваше дворѣтъ слѣдъ връщаньето си въ Валадолидъ.

Той са надѣяше че видѣтъ на царскытъ палаты ще му вдѣхнѣше сгодно нѣкое средство, ненадѣйна нѣкоя мисль. Гледаше сичкытъ коля, които влѣвахж, защото въ този день имаше приетъ; гледаше